

Per Bruus-Jensen

Lidt om elevtiden hos Martinus 1958-1968 – og tiden derefter...

Martinus underviste ikke i almindelig forstand – han besvarede spørgsmål. Og dem var der mange af hos undertegnede efter læsningen af det, der hidtil var udkommet og løbende udkom fra hans hånd. Først og fremmest hovedværket Livets Bog, men også Gerner Larssons Kursus i 8 bind.

Det, jeg var mest optaget af, var spørgsmålet om hvordan det hele hænger sammen. Samt hvordan det harmonerer med det virkelighedsbillede, som naturvidenskaben tegner.

Denne holdning dannede baggrund for en systematisk spørgeteknik fra min side – ikke mindst fra det øjeblik, jeg i 1959 af Martinus fik betroet opgaven at skabe et korrespondancekursus, der udtømmende fremstillede hans verdensbillede i en systematisk sammenhæng. For – med hans egne ord – det var han jo ikke selv så god til.

Alt i alt førte dette opdrag med tiden til skabelsen af en række nye begreber, som Martinus ikke selv havde 'opfundet', men som han for flertallets vedkommende nåede at godkende, ligesom han nøje kontrollerede og signerede indholdet i kursets første 73 lektioner (findes i dag i 2 eksemplarer, hvoraf Det Kgl. Danske Bibliotek nu råder over det ene).

Som eksempler på sådanne nye begreber kan nævnes:

sanseregistret; ur-kredsløbet; sansehorisonter*; koblingslegemet; den anden død; kosmologi; kosmiske teleostater; det paragenetiske felt; gudekvanter; centralbehovet; homokrati; spiralomløb kontra spiralkredsløb (spiralkredsløbet = summen af spiralomløb), morfogenetiske effektkonstanter.

*Udtrykket 'sansehorisonter, idet det hos mig (og Martinus selv i sin undervisning af mig) har et helt andet indhold, end der kommer til udtryk i hans egne tekster. Nemlig erfaringsmaterialet fra et helt ur-kredsløb/spiralomløb, alias de elementer, der konstituerer sanseregistret.

Men hvorfor dette arsenal af nye begreber...? Til hvilken nytte...? Har Martinus ikke allerede givet, hvad der er at give...?

Til det sidste spørgsmål kan der klart svares "Nej!". Hvilket Martinus selv har bekræftet med sin bevingede udtalelse om, at det, han havde givet, i forhold til det, der *var* at give, blot svarede til et par håndfulde ris, taget fra et tog propfuldt af ris. Følgelig må der også fremover blive brug for et større begrebsapparat end det, Martinus i sin levetid har stillet til rådighed. Ikke mindst hvis det på et videnskabeligt grundlag også skal blive muligt at forklare, hvordan det hele hænger sammen: det fysiske og det åndelige; det objektive og det subjektive; det materielle og det immaterielle....

I pagt med dette har ledetråden for hele mit senere arbejde i øvrigt været en udtalelse, Martinus kom med efter fødselsdagsfesten på Instituttet i 1975, hvor han på det seneste havde været meget syg. Han trak mig til side og sagde meget bevæget:

"Det skal du vide Per, at uanset hvad du i fremtiden vil lave for min sag, har det på forhånd min velsignelse. Og husk altid, at dit forhold til 'sagen' ikke er et anliggende mellem dig og mig, men mellem dig og guddommen".

I 1982 udkom "Eksistens og Udødelighed", og både denne samt hele mit efterfølgende forfatterskab må ses som frugten af denne tillids- og *carte blanche*-erklæring fra Martinus' side... Se i øvrigt min mindebog om Martinus: "**Sol & Måne**"

PBJ/2013